

Poeme de DOINA DRĂGUȚ

două râuri paralele

deodată ochii mei
au început să curgă
două râuri paralele s-au făcut
și curgeau, curgeau, curgeau
și nici maluri nu aveau
unde verzi în spațiu unduiiau
eu priveam înstrăinată cum
pești verzi în sus și-n jos săltau
erau chiar și crocodili
mă gândeam atunci la Borges
ba și la Homer
auzeam o muzică difuză
din *Oedip*-ul lui Enescu
și simțeam cum totul
dispărea în mod treptat
iar problema timpului
era doar problema mea

din somn greu m-am desfăcut
și-am țâșnit către oglindă
ochii mei frumoși erau la locul lor
două boabe de smarald
mă priveau mirat și blând

ora comprimată

o imensă singurătate
într-o oră comprimată
în puncte ce converg
spre limita unui înțeles
ascuns în sine însuși
mă-nconjoară

într-o viață tulburată de dorințe
îndoielnic și profund
încerc să mă armonizez
cu lucrurile dimprejur
pe drumul ce se leagănă
printre valuri de lumină
ce se revarsă în cascade

sunt erori în orice adevăr
ca într-o tăcere ce întrerupe
curgerea continuă

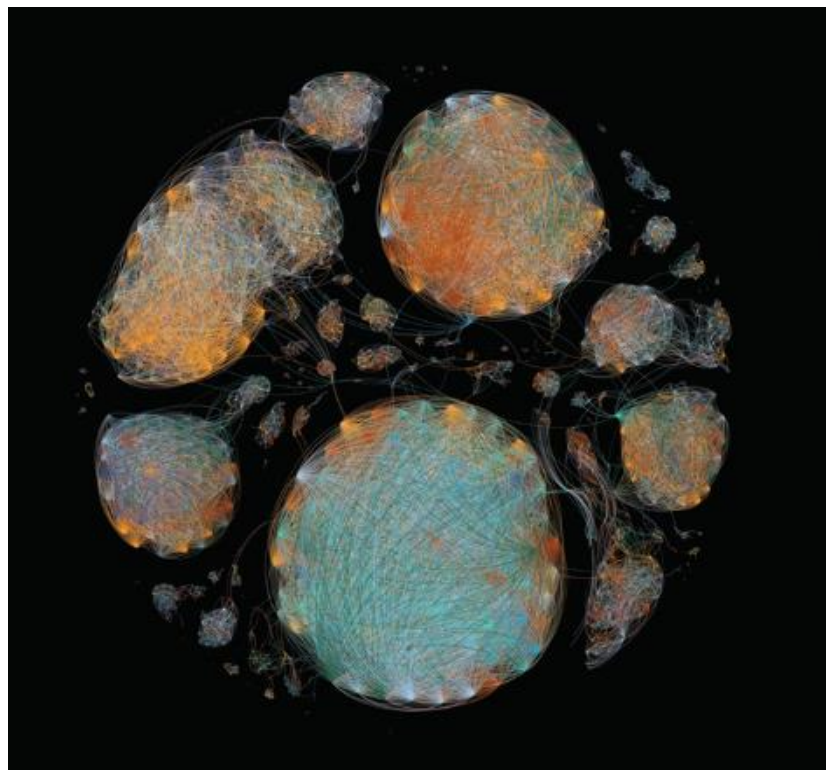
aporia zenoniană

am pornit pe drumul întors
înapoi
cunoscut
cu un gând
neîntrerupt
prelungit asimptotic
până la cer
în căutarea punctului
de sprijin
al lui Arhimede
dar nu am ajuns niciodată
mersul se ramifica infinit
în jumătăți de jumătăți
de măsură
gândul se multiplica infinit
și atingea jumătăți de jumătăți
de cer
necuprinsul...
încăput în infinit
cum să ajung
când intrasem cu totul
în aporia zenoniană?
(nici Ahile cel iute de picior
nu a ajuns broasca țestoasă)

zbor lăuntric

pe poteci necunoscute
cu închideri prelungite
în deschideri
într-o lume care scapă
timpului
pe distanțe approximate
cu măsura dorului
în profundă înțelegere
și posibilitatea de asimilare
a oricărui gând
cu o formă răsturnată-n așezări
trec venind în zbor lăuntric
c-un opal în vechi oval
ce deschide clipe adâncite
în mister
și parabole ce poartă-n ele
măreția unui sens ascuns

spre o ultimă finalitate
ce transcende

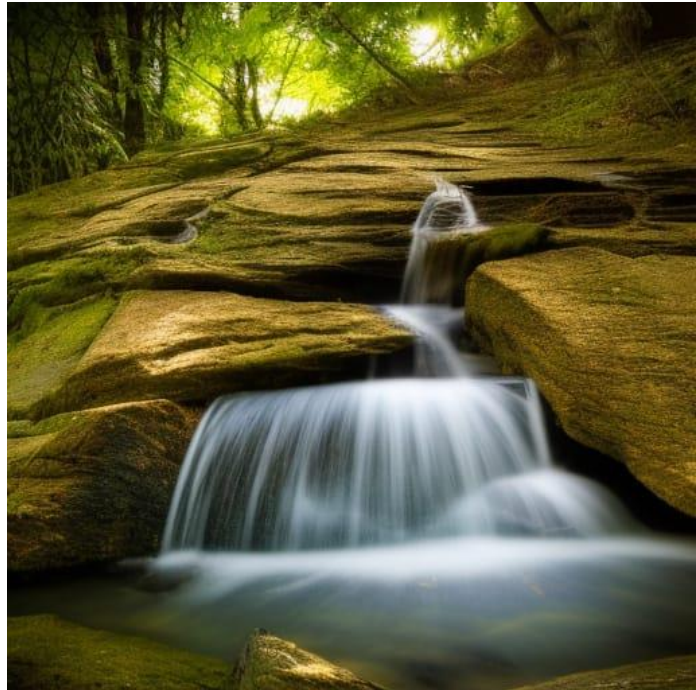
spre revelatoare
înveșnicire

ropot de lumină

ore sparte de îndoieli
mă cuprind fără măsură
adâncindu-mă în vreme
și-n seninul spațiilor mă-nfior

într-un soi de destrămare
ca într-o întrebare goală
cu un salt sfidându-mi timpul
și sporind spre alte înțeleșuri
strâng în brațe necuprinsul

iar în cercuri rupte
de început
pe copite caii poartă
ropot de lumină

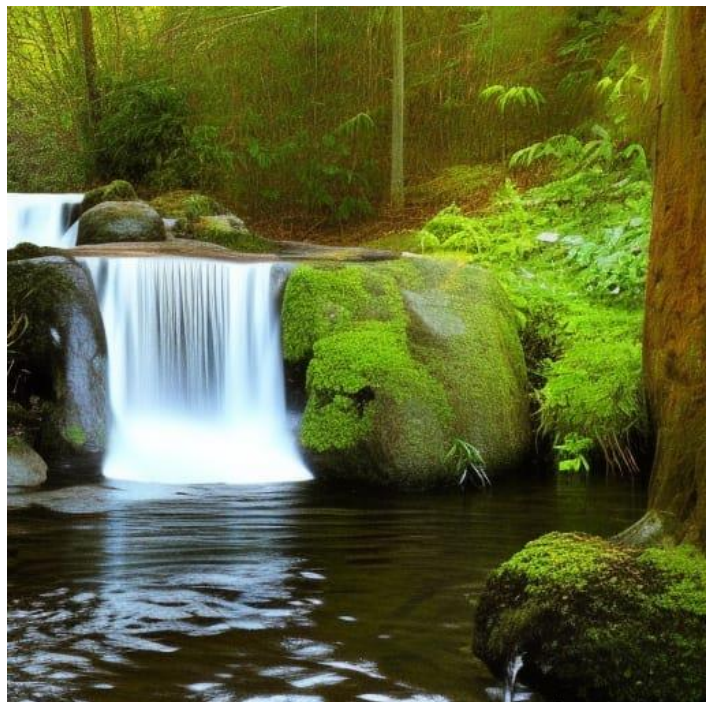
profunzimi înșelătoare

cresc fiori în profunzimi
înșelătoare
între semn și semnificație
și golul este o formă
iar un gând cuprins în fapte
modelează corpul
propriului destin

într-o perfecțiune
a pierderii sensului
urcând așezarea
între cer și cuvânt
nimeni nu te poate înșela
tu singur te înșeli
asupra celorlalți

punctul ce deschide calea

nicio posesiune
nu are valoare
iată descoperirea
goliciunii vieții
calea din trup
este un drum închis
mintea corporală

condusă de dorințe
află
în cele din urmă
inutilitatea efortului
germenele de lumină
este
punctul ce deschide calea

DOINA DRĂGUȚ

Imagini- NightCafe AI &AG – Editura SAGA 2023

